

Predikans ungefärliga ordalydelse.

Ett stöd om Du har svårt att uppfatta mitt tal.

Centrumkyrkan 9/9. Matt. 6:31-34.

När du bläddrar i din almanacka, bläddrar du då mest bakåt eller framåt? Bakåt, för att utvärdera och se hur det blev. Eller framåt, för att planera och vara förberedd. Troligen bläddrar vi åt olika håll beroende på hur vårt liv ser ut. I dagens text säger Jesus: "Gör er därför inga bekymmer, fråga inte: Vad skall vi äta? Vad skall vi dricka? Vad skall vi ta på oss? [...] er himmelske fader vet att ni behöver allt detta." Texten ur Apostlagärningarna berättar om slutet av Paulus sista missionsresa. Han förstår att hans liv snart kan vara slut och han bläddrar liksom bakåt. Jo, han har gjort rätt för sig, inte legat andra till last. Temat idag är: *Ett är nödvändigt*. Men vad är detta enda nödvändiga? Hur sållar vi ut det viktigaste så här på valdagen 2018? Jesus svarar: "Sök först hans [Guds] rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." Ibland talar vi om Guds rike, eller himmelriket, som något långt bort. Jesus talar om det som *nära*. Han säger: "Ingen kan säga: Här är det, eller: Där är det. Nej, Guds rike är inom er." (Luk 17:21) Jag tänker det som god gemenskap, som knytkalas när maten räcket till fler och man stänger av mobilen för man vill inte bli störd. Vi anar Guds närvaro, kärleken mitt ibland oss. Kanske är *nuet* det nödvändiga. Nu är vi här. Nu möter vi varandra. Nu blåser Guds Ande i våra liv.

Profeten Nehemja skrev om Gud som vandrade med folket rakt genom öknen. Det handlar om deras behov där, då, om mat och vatten, om att slippa skoskav under en lång vandring. "I fyrtio år sörjde du [Gud] för dem i öknen så att de inte saknade något. Deras kläder slets inte ut, och deras fötter svullnade inte." (Neh 9:21) Långt senare knöt Jesus en handduk runt sig och tvättade sina vänners fötter.

Någon har sagt: "Visa mig dina skor och jag ska säga vem du är. I valdebatten har det diskuterats ifall barnet till papperslösa föräldrar ska ha rätt till pengar för vinterkängor. Vissa vill förbjuda föräldrarna att sträcka fram sin hand så att vi kan bidra till skorna. Att få det man behöver, när man behöver det som bäst. Torra, varma strumpor efter vinterpromenaden. En kall nypressad juice efter löprundan. Uppmuntrande ord efter en jobbig dag. Att någon vet vad man behöver och ger en det, är kärlek. Det handlar om närvaro, om att bli sedd. Kärlek, gemenskap och Guds rike, är färskvara. Gud vandrar *med* sitt folk, då och nu. Han sitter inte vid målet och väntar. Guds favorittempus är *nuet*, från evighet till evighet. För varken kärlek, gemenskap eller Guds rike har "bäst-före-datum".

"Sök först hans rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." När ska vi ha tid för det? Retreat, åka iväg, vara i *nuet*. Inte den här hösten i alla fall, möjligen till våren... Men jag vill tro på Guds rike mitt i vår vardag. I möjligheten att idag lägga vår röst på det parti som man tror gör gemenskapen större. Som får oss att våga känna igen oss själva i den andre och packa en picknickkorg så den räcker till fler.

Paulus säger till sina vänner: "Ni vet själva att dessa händer har sörjt för mina egna och mina följeslagares behov. I allt har jag visat er att ni, genom att arbeta på ett sådant sätt, skall ta er an de svaga med herren Jesu egna ord i minne: Det är saligare att ge än att få." (Apg 20:34-35)

Jesus utmanar oss att lita på att Gud vet vad vi behöver. Lita på att Guds kärlek till oss är så stor att vi kan ge den vidare till varandra. Också till de som gått för länge i trasiga skor. Att söka Guds rike här, mitt i *nuet*, fördjupar oss. Vi får bidra med det vi har, bakade bullar, varma blickar, torra strumpor, med böner. Allt efter förmåga och i tillit att Gud vet vad vi behöver.